

ныть епископы, грубия онзъ, когото облѣкохъ въ благороденъ чинъ, и го направихъ управителъ на Севиля.

— И добрѣ ще сторите, рече Жозе.

— Не съмъ ли обыколенъ отъ сѣкѫдѣ съ предатели? Единъ простолюдинъ посмѣи днесъ да посѣгне на живота на великия инквизиторъ, и този човѣкъ е членъ отъ инквизиціята! . . .

— Знай, рече любимицъ студено.

— Безъ тебе, добрый мой Жозе, безъ спасителното твое благоразуміе, какво быхъ станжалъ днесъ? Длѣжъ живота си на тѣзи броня която носіжъ подъ дрехытѣ си, отъ онзи вечеръ когато ты доде та ма намѣри въ затворытѣ, и ми съобщи заплашваніята противъ мене.

— Немахъ ли право? Преосвещенный.

— Имаше; ей Богу! и азъ безъ правда ти са разсырдихъ тогасъ! ты си ангель пазитель на живота ми.

— Вашийтъ животъ, Преосвещенный, е подрагоцѣненъ и отъ моя, и старахъ са да го пазїжъ. Но защо Ваше Преосвещенство са тѣй беспокой за побѣгваньето на дѣщерята на управителя? Що е на Петра Арбуеза ако има една жена повече или по малко? Що ще изгуби милліонеринътъ ако му липса отъ препълненія му съндѣкъ една злата монета? Вѣрвайте ма, Преосвещенный, истинната ваша слава не зависи отъ тѣзи работи. Тѣ намѣсто да ползоватъ, ослабятъ душата и уничтожаватъ дѣятелността ѝ. Вый царувате чрезъ ужаса, увеличите слѣдователно всесиліето си. Нема ли въ Севиля доста главы за да ги смажете? Калугерътъ който са олуви преди осемъ дни, и . . .

— Жуанъ д'Авила! извика Петръ Арбуезъ. О! ще го оставиѣ да изгнанъ въ тѣмница съ на инквизиціята.

— Туй ще бѣдѣше безъ полза, Преосвещенный! Този калугеръ проповѣдалъ доктрини на католическата религія; трѣба да подадете примѣръ и да оздравите тѣрже-